

Sygn. akt IV CSK 200/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Banku [...] Spółki Akcyjnej w G.
przeciwko R. C. i R. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie
kwotę 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ. i z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Skarżący przedstawione przez siebie wątpliwości ujął w pytaniach: „czy w 2008 r., a więc przed wejściem w życie art. 69 ust. 2 pkt 4a Pr.Bank., zawarta w umowie kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej klauzula indeksacyjna mogła być ułożona przez strony w ramach zasady swobody umów i zwolnień dewizowych wynikających z art. 3 ust. 3 oraz art. 5 Prawa Dewizowego jako postanowienie o przewalutowanie kredytu z PLN na CHF w dniu wypłaty kredytu, czy też niezależnie od sposobu jej sformułowania, w tym wskazania na przewalutowanie z PLN na CHF i saldo w walucie obcej a nie PLN, zawsze utożsamiana musi być ona li tylko z waloryzacją (art. 69 ust. 2 i 3 Pr.Bank, art. 3 ust. 3 oraz art. 5 Prawa Dewizowego, art. 358¹ § 1 k.c., art. 353¹ § 1 k.c., art. 65 § 2 k.c.); jaki jest charakter prawny klauzuli indeksacyjnej w umowie kredytu hipotecznego, w tym czy przypisywanie jej przez TSUE charakteru głównego świadczenia stron na gruncie Dyrektywy 93/13/EWG pociąga za sobą tożsame skutki co rozwijana w orzecznictwie teoria tzw. „świadczenia charakterystycznego”, pozwalającego zakwalifikować umowę do określonego typu umów, a w konsekwencji czy zawarcie w umowie kredytu hipotecznego klauzuli indeksacyjnej ma wpływ na walutę zobowiązań stron (art. 69 ust. 2 pkt 2 i pkt 4a Pr.Bank, art. 385¹ § 1 k.c., art. 358 § 1, 2 i 3 k.c.); czy w świetle treści art. 358 § 1, 2 i 3 k.c. sąd orzekający uprawniony jest do oddalenia powództwa dochodzonego w walucie obcej, jeśli pozwany twierdzi, że zobowiązany jest do świadczenia w PLN, nie kwestionując istnienia zobowiązania w PLN, a jedynie przeliczenie go na walutę obcą (art. 358 § 1, 2 i 3 k.c.)”.

Przedstawiona w skardze problematyka - mimo obszernego uzasadnienia - nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, a związana jest jedynie

z wątpliwościami skarżącego co do prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń oraz trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W sytuacji, kiedy zobowiązanie pozwanych wynikające z umowy kredytu zostało wyrażone w walucie polskiej, a jedynie jego saldo miało być przeliczane według kursu franka szwajcarskiego, nie ma podstaw do dochodzenia od pozwanych zapłaty we frankach szwajcarskich. W orzecznictwie wskazuje się, że tzw. kredyty denominowane lub indeksowane do kursu waluty obcej są w rezultacie kredytami w walucie polskiej. Sąd Apelacyjny, nawiązując do tego poglądu, uznał, że przedmiotem umowy kredytu był kredyt w złotych polskich, a nie kredyt walutowy, w związku z czym powód nie ma podstaw do żądania zwrotu udzielonego kredytu we frankach szwajcarskich, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Ubocznie należy wskazać, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się na temat umów kredytu hipotecznego indeksowanych do waluty obcej (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 kwietnia 2015 r., V CSK 445/14, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016, nr 11, poz. 134).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).